

Uriasul Alb - Mont Blanc (4808 m)

In colaborare cu Claudia Szabo

Tuesday, 25 September 2007

Ultima actualizare Wednesday, 14 November 2007

Am ajuns la cort rupti de oboseala, asa ca nu aveam nici o sansa sa facem Nordendul. Vremea ne facea parca in ciuda: era cald si cerul era senin, fara pic de nori, iar noi trebuia sa strangem tabara si sa o luam la vale. Matterhornul, acum cateva zile o priveliste inedita si mult-asteptata, domina valea si ma cheama. Indaratnic pana acum sa se arate in intregime de dupa nori, acum il vedem alb si masiv. In sinea mea imi spun ca daca este atat de acoperit de zapada, nu prea avem sanse sa il urcam. Marius imi spune ca problema nu este la urcare, cand de bine de rau poti urca pe zapada, ci la coborare, cand nu poti gasi punctele de rapel deoarece sunt acoperite de zapada. De-ar urca cineva inaintea noastra, am putea urca si noi ... Pozele sunt aici.

Intre timp, vineri dimineata strangem tabara si ne bucuram de un mic dejun copios: biscuiti cu ceai, tot ce mai avem de mancare. Vremea este in continuare senina, perfecta pentru catarat, dar, de ce nu, si pentru mutat tabara in Zermatt. Incep sa resimt faptul ca nu m-am dat cu crema pe fata ieri, fata imi este in continuare umflata si nasul este acoperit de o crusta dureroasa si extrem de inestetica. Pornim voiosi la vale. Rucsacul meu este putin mai usor, deoarece la mine era o mare parte din mancare. La vale am facut o groaza de poze la toti muntii, pietrele, crevasele pe care la urcare nu le vazusem din cauza vremii. Nu scapam nici florile si marmotele de pe drum, spre deliciul a doi batranei care se amuza pe seama mea: cu rucsacul in spate care imi cobora in gat, eu stau in patru labe ca sa nu ratez o marmota sfioasa, care cred ca radea si ea de mine, mai ales cand a trebuit sa ma ridic :))

Ajungem in Zermatt si de acolo tinta la un vanzator ambulant de carnati pe gratar: de vita si de pui (cel de vita mult mai buun) cu mustar si o felie de paine, la gura gratarului... Lasam rucsacii si betele jos si devoram trei bucati in cateva minute. Ar mai fi mers cativa dupa parerea mea, dar trebuie sa mergem la oficiul de ghizi sa intrebam de vreme (se catara Matterhornul oare?) si sa mergem in camp sa punem tabara. Oficiul de ghizi este inchis pentru pauza de masa (ca de altfel toate bancile si magazinele) asa ca profitam de intervalul de timp sa mergem in campul de la marginea statiunii sa punem tabara, sa facem dus si sa ne schimbam in haine "mai de oras". Din cauza ca toate hainele de oras sunt la masina si masina este in Tasch, arborez o tinuta relaxata formata din bluza de altitudine, pantaloni scurti, bocanci dubli si ochelari de altitudine, iar ca efect coloristic palariuta mea portocalie. Astfel imbracata ma duc la oficiul de ghizi.

Ma prefac a fi un turist in cautare de ghizi pentru Matterhorn desi pretul pentru o ascensiune imi sta in gat: daca incluzi tot (si o tura pregatitoare pentru a le demonstra ca esti capabil) ajungi cam la 1200 euro!! O domnisoara amabila imi spune ca nu se poate catara, ca nici vorba sa se catere, ca ii trebuie cel putin o saptamana sa se curete si ca numai daca nu ninge s-ar putea catara de-abia atunci... Mi se pune un nod de plans in gat ... Matterhornul ramane sa imi domine visele si biroul pentru inca cel putin un an. Ma consolez cu gandul ca atunci cand va veni vremea voi fi mult mai bine pregatita ca acum.

Lasam gandurile cu Matterhorn la o parte si ne reorientam spre Mont Blanc. Nu ne ramane decat sa ne plimbam prin Zermatt. A fost prima oara in viata mea cand am vazut o concentratie atat de mare de magazine de echipament. Mmm toate frumoase si bune si ... scumpe! asa ca numai am privit, lasand cumparaturile pentru Chamonix. A doua zi ne intoarcem la masina, schimbam bocancii dubli pe sandale si ne indreptam spre Chamonix. Tinta noastra: Mont Blanc, 4808 m. In Chamonix campam la un camping cochet la baza Dru-ului si pornim prin oras. Mult mai frumos ca Zermatt, mai plin de viata din punctul meu de vedere. Nimerim chiar de 14 iulie, ziua nationala a Frantei asa ca tot orasul este impanzit de stegulete. E atmosfera de sarbatoare! Sunt si reduceri in magazine! Dupa cateva ore de plimbare ne intoarcem la cort. A doua zi incercam sa facem cafeaua de dimineata dar primusul nu mai merge, e infundat si noi nu mai avem timp sa-l reparam. Partea proasta este ca trebuie sa caram apa pana in tabara ca sa evitam sa topim zapada. Inseamna 6 litri pentru Marius si cam 2 litri si ceva in plus pentru mine.

Luam telecabina din Les Houches spre statia de tren. De aici luam trenul spre Nid d'Aigle la 2300 de metri. Urmeaza sa urcam pana deasupra refugiului Gouter, undeva la 3900 m unde vom pune tabara. Urcusul este extrem de anevoios, suntem si obositi si nemancati. Zapada pe unele portiuni este moale si ne ingreuneaza deplasarea. Dupa 2800 intreg versantul este plin de alpinisti care urca sau coborara de la refugiu asa ca se intampla tot felul de ambuteiaje. Versantul este supravegheat de salvamontisti din elicopter. Urcusul a fost ok desi a trebuit sa catar cu coltari pe stanca si cu rucsacul in spate. Cel mai palpitant a fost cand a trebuit sa trecem un jgheab in fuga cu rucsacii in spate si in coltari. Ajungem la refugiu si campam putin mai sus. Atacul spre varf e planuit pentru ora 1 noaptea.

Marius incepe sa sape o groapa pentru a ne proteja de vantul puternic. A meritat sa care lopata de data asta. Cat timp dureaza constructia marelui zid chinezesc eu ma instalez comod in "bucatarie" si incerc sa "gatesc" apa care trebuie pusa fierbinte peste mancarea deshidratata. Montam cortul si arboram si steagul Romaniei si al clubului de un piolet. Suntem de toti aici: polonezi (le imprumutam lopata caci nu mai vor sa doarma in sala de mese a refugiului), cehi, bulgari, toata floarea cea vestita a intregului apus :). Ne imprietenim cu o austriaca care se plimba pe langa refugiu (nu ii gaseau rezervarea); cu cateva zile in urma catarase Aguille du Midi, acum va urca singura Mont Blanc deoarece partenerul ei de catarat renuntase in fata pantei de dinainte de refugiu si nu va gasi pe nimeni sa mearga la fel de repede ca ea (mi-am gasit un idol!). In afara zidului chinezesc avem semnal la telefon, inaintea nu. Oboseala din ultimele zile s-

a acumulat plus ca nu reusim sa mancam calumea din cauza primusului. Dureaza o ora sa facem prima masa, si trei ore sa facem ceaiul pentru a doua zi, asa ca nu mai mancam a doua oara asa cum ar trebui.

Ne trezim la unu, bem ceaiul si mancam cateva bucatele de chec si pe la doua pornim. Am mers greu la inceput, nu ne simteam bine. De fapt nu se poate spune ca mergeam greu, ci doar ca, eu cel putin nu eram la fel de "vivoale" ca pana atunci (cred ca eram subnutriti si deshidratati). Trecem de prima panta foarte dificila si continuam in acelasi ritm spre varf. Nu suntem primii care urca dar foarte multi se opresc la refugiul Vallois din cauza vantului. Este un vant puternic, rece, dar fara precipitatii, dar care de maine se va transforma in vreme urata. Trecem fara probleme de creasta Bosses. Comparativ cu ce am avut pe Dufourspitze, ce este aici e bulevard :)

Ajungem pe varf la 6 dimineata, dupa patru ore de efort sustinut. Suntem in primii zece! Vantul este foarte puternic asa ca nu stam mult pe varf. Facem poze, filmam, inghetam. Vedem o echipa de baieti epuizati la care urla ghidul ca sa ii miste din loc, pana la urma am impresia ca ii spun ghidului sa ii lase in pace si se descurca singuri la vale ... Privelistea este extraordinara, prindem un rasarit superb, cu creasta Bosses intunecata in partea stanga si luminata in partea dreapta. Umbra gigantului se vede pe muntisorii din apropiere. La intoarcere facem poze si filmam pe drum. Marius vrea sa urcam si pe Dome du Gouter, si mergem desi nu mai imi ardea de nici o panta in momentul respectiv (acum regret ca n-am facut mai multe). Pe la noua ajungem la cort si ne trantim inapoi imbracati si cu ochelarii de soare pe nas, eu nici macar nu imi dau hamul jos. Dormim pana la 12 si incepem sa strangem tabara. Cortul bulgarilor de langa noi, neprotejat ca al nostru de un mare zid, fusese smuls de vant. Cand am scos capul afara din cort, vantul mi-a smuls ciplica din cap si a dus-o undeva in Franta. Sper ca cine a gasit-o are grija de ea ...

Ne chinuim sa coboram repede la vale pentru ca vrem sa prindem trenul de ora cinci. Pe panta de dinaintea refugiului sunt ambuteiaje serioase, in care cateodata doar noi suntem cei politiciosi. Ne consolam spunandu-ne ca evident cei care urca sunt aboslut rupti, de parca noi am fi altfel ... La un moment dat pe o panta de zapada moale Marius aluneca si o ia la vale pe langa mine, reusesc insa sa ma intorc si sa blochez in piolet, blocheaza si el si ne oprim (macar am relflex sa blochez, yupii!) Ajungem rupti in Nid d'Aigle, apoi in les Houches, in supermarket dupa sticle de orangina si branza. Inapoi in campingul de la baza Drului, punem cortul si la somn! De aici totul isi urmeaza cursul normal, ne trezim, mancam, facem cumparaturi, inapoi spre casa ...

Las in urma cea mai frumoasa tura a mea de pana acum, amintiri si regrete. Sunt cu mult mai desteapta in ale muntelui si ma bucur ca am avut o scoala pe masura puterilor mele. Acum stiu cu adevarat ce inseamna greu si usor in ale muntelui. Stiu ce inseamna sange rece si incredere. Inca o data multumiri lui Marius ca m-a dus acolo, si la cat mai multe iesiri. Allez!! Pozele sunt aici.